

să-și salte fundul mai mult de o șchioapă. Numai două dintre ele au făcut o roată și apoi, epuizate, au găfâit cinci minute.

Din partea umoristică am beneficiat doar de 10 minute cu Stela Popescu și Al. Arșinel și de 8 minute absolut jenante cu prof. univ. Dem Rădulescu, "dascăl al școlii românești de teatru de clasă mondială" etc.,etc. Primii doi, el cu vocea răgușită, s-au lăudat un pic cu notorietatea lor, au spus vreo două bancuri vechi. El a emis, încercând să-și domine problemele vocale, un cuplet politic nesărat. Apoi au făcut împreună un scheci curățel, bazat pe un qui-pro-quo de vulgaritate moderată stil "album duminical anii '70".

În schimb, dl. prof. univ. UATC Dem Rădulescu a intrat doar până la sferul scenei cu o mână în buzunar și a recitat, cu dicție altfel bună, dar grăbit, fără farmec și nuanțe, un monolog sinistru, care se voia politic, înțesat cu vulgarități. Am aflat cum "Ceaușescu a luat pielea de pe noi și llescu ne-a dat înapoi... pielea" (ultimul cuvânt rostit cu apropo). "Apoi l-am ales pe Constantinescu ca să stăm patru ani capră." "Iar Bucureștii se va numi Poiana Țapului", a plusat actorul. "Ciorbea ne-a luat ciorbița" a fost cel mai izbitit calambur, așa că vă dați seama... A urmat relatarea unei conversații între două femei dintr-o piață a Craiovei. E clar însă că

nici chivuțele nu vorbesc atât de ușt. Poanta serii: el a violat-o, ea l-a mușcat de... tenis. La atât de "reușita" paronimie, dl. prof. a răs singur, publicul adult fiind cu ochii în patru ca nu cumva să fi înțelese odraslele "poanta". Nici un pic de umor.

Secțiunea de muzică "populară" a curs interminabilă, insuportabilă. În fapt a fost vorba de un ceas de folclor suburban. Benone Sinulescu a făcut *play-back* într-un costum de controlor RATB. Irina Loghin, cu voce, costum și prezență superioare, a cântat și *live*. Din păcate, tot despre utilitatea palmelor părintești și spleen-ul dat de bătrânețe și impotență. Deși nu o bișo nimeni când se făcea că pleacă, ea se întorcea mereu și oferea bisuri, între care cel cu "Groparule nemernic, sever, dur și brutal/Deschide-mi iar mormântul în groapă ca să sar". Câte epitete pe capul bietului gropar! La Irina Loghin jalea era cântată în ritm săltăreț.

Mai rău a fost că Irina Loghin a aduș-o și pe fiica sa. Irinuca, 21 de ani, "studentă la particular în anul trei la drept și anul doi la litere", cum a prezentat-o mămica, face foarte bine că studiază. Întrucât în muzică n-are șanse. A mimat în cinci minute trei piese oribile, într-un *play-back* în care orchestra ostenită mișca aiurea arcușurile.

Cel mai izbitit a fost numărul de *happening* oferit de Irina și Benone când

au ajuns la duetele pregătite. Aici, zbang!, au căzut stațiile de amplificare și două microfoane. Cântăreții s-au descurcat bine, au trecut peste (în fine!) huiduieli cu zâmbete largi și, în cele din urmă, făcându-se că-și pasează un microfon valid, au continuat *play-back*-ul. Publicul, a revenit la aplauze politicoase.

Muzica ușoară a fost tot mimată, cu stația imposibil de tare. Orice om de pe stradă făcea față la fel de bine. Cântărețele nici măcar nu erau sexy și jocul lor de scenă era un fel de gimnastică aritmică de învioreare. Recordul antitalentului: Georgiana Alberta (și mai cum?).

De fapt, tot programul muzical al șuşanelei a constat într-o audijie de benzi în condiții tehnice improprii. Să dai 40 000 de lei pentru trei ore de muzică de mahala, și aia pe bandă, și câteva minute de "umor"! Numai bietul public român învățat cu dictatura e în stare de asta. Dar avem guvernele și spectacolele pe care le merităm.

Nu știu cine patronează Teatrul "Tănase" și Filarmonica ploieșteană. Oricum, nu sunt antreprize particulare. E vorba de bani publici risipiți cu același cinism cu care, din 1996, "reformiștii" continuă în sunet de fanfară activitatea distructivă a predecessorilor.

Horia Gârbea

Sf flash

Iubirea de Patrie

Nu iubiți Actorul!" mi-a reproșat de curând un jurnalist de televiziune. (Aveam vina de a fi îndreptat o mustrare spre niște fineri absolvenți de Actorie la o facultate particulară. Socoteam că am datorria să le spulber inconștienta dorință de a intra în această meserie, devenind astfel cel mult actori de serie.) Menționez că pluralul din imputarea adresată mie se referea la întreaga breaslă a cărei țară era, la acel moment din timp, întruchipată de o singură persoană. Cu privire la majusculă, îmi aparține. Având în vedere că apostrofarea reprezintă o frântură de conversație, mi-am luat libertatea să o redactez așa cum, în mod sigur, domnul cu pricina a gândit-o. *Actorul* sau *Patria*. Cine, spunând "iubire de Patrie", s-a referit la o simplă, neînsemnată, oarecare țărișoară și nu la una cu verticalitatea și prestația pe care numai o majusculă o poate exprima? Adică la un mit, o făptură ireală, copleșitoare, ca femeia în alb din *Casanova* al lui Fellini,

creatură de care nu ai dreptul să te apropii; te simți dator să o divinizezi, dar de fapt îți inspiră teamă, de la distanță. Sau, câți dintre cei care au clamat această "iubire de Patrie" nu au rostit cu emfază cuvântul care, bietul, în loc să o remarce pe ea, îi laudă tot pe ei, adoratorii? *Patria*, rostită accentuat, exploziv, de către cei care răstoarnă capul pe spate de mândrie, flatați de complimentul pe care parcă și-l adresează lor. *Patria* care, dacă sonoritatea ar permite, cere, ca și *românul*, multiplicarea literei direct proporțional cu afecțiunea.

Curtezanilor de *Patrie* și de *Actor* vreau să le reamintesc că iubire înseamnă să ajuți la vindecarea bubelor, nu să le ignori, uituc, halucinat de propria dragoste. Caragiarele, cel care a știut cu prisosință acest lucru, credea cu sinceritate nu în "declamațiunile galante", ci în "caldele băți de inimă, pe tăcute".

Mirona Hărăbor